

Sagsførerforening var oplyst om de Misligheder, hvortil de nugældende Bestemmelser om Valget af Kurator i Konkursboer have givet Anledning, maatte finde, at der var al Opfordring til at søge en saadan Forandring udvirket, hvorved deslige Misligheder for Fremtiden kunde forebygges, var Ministeriet derimod i Tvivl, om det, som af Bestyrelsen foreslaaet, var muligt at bestemme, at der ved dette Valg tillige skulde tages Hensyn til Fordringernes Størrelse. Naar det nemlig ifølge Konkursloven ved denne saavel som ved de øvrige i Voets første Skiftesamling stedfindende Afstemninger i Modsetning til den ellers almindelig gjældende Regel er bestemt, at et saadant Hensyn til Fordringernes Størrelse ikke skal tages, da har dette selvfølgelig været begrundet i, at man enten har anset det for umuligt eller i alt Fald for at være forbundet med altfor meget Besvær for Skifteretten allerede paa dette Punkt af Skiftebehandlingen at foretage en saadan eventuel Ansættelse af Fordringens Beløb som i Lovens § 61 fastsat, idet der i Mangel heraf ikke ret vel kunde være Tale om at tage et saadant Hensyn til Fordringernes Størrelse. Da Sø- og Handelsretten, som ovenfor anført, imidlertid har erklæret, at en saadan eventuel Ansættelse ikke vil være forbunden med nogen særlig praktisk Vanskelighed, tager Justitsministeriet ikke i Betænkning at foreslaa, at der ved Valget af Kurator forholdes saaledes som af denne Ret foreslaaet, idet Ministeriet ganske har kunnet slutte sig til det af Retten i saa Henseende anførte. Ministeriet har ligeledes i Sø- og Handelsrettens Betænkning fundet Betræffelse for sin Mening om, at der hverken i og for sig eller som Følge af den paatænkte forandrede Valgmaade foreligger tilstrækkelig Grund til at foretage nogen Ændring i Henseende til Skifterettens Ret til at forkaste Valget af Kurator.

Derimod har Ministeriet ikke kunnet finde, at der er tilstrækkelig Grønde til at foretage nogen Forandring i Konkurslovens Bestemmelser om Valget af Kreditorudvalg, der jo ogsaa nu, som ovenfor bemærket, foretages efter andre Regler end de for Kuratorvalget gjældende. Justitsministeriet skjønner nemlig ikke rettere, end at det af Hensyn til, at en eventuel Ansættelse af Fordringernes Beløb paa dette Punkt af Skiftebehandlingen altid vil være forbunden med noget Besvær og i ethvert Fald vil være mindre paalidelig, fremdeles bør være Hovedreglen ved de i Voets første Skiftesamling foretagne Afstemninger, at alle Stemmer gjælde lige, hvilken Regel derfor kun bør fraviges, hvor

særlige Omstændigheder tale derfor; men det er hverken Justitsministeriet bekendt eller af Bestyrelsen i dens Andragende paaberaabt, at de nugældende Bestemmelser om Valget af Kreditorudvalg nogenstunde skulde have givet Anledning til Misligheder, og af samme Grund har Ministeriet heller ikke fundet sig foranlediget til at foreslaa nogen Forandring i de oven citerede Bestemmelser i Konkurslovens § 66 1ste Stykke, § 67 og § 70.

Til de saaledes ved det nævnte Forslags Fremsettelse gjorte Bemærkninger kan Ministeriet henholde sig, idet man blot skal bemærke, at Ulemperne ved den bestaaende Ordning med Eftertryk fremhævedes paa det ovennævnte, i September Maaned 1884 afholdte Handelsmøde.

Endelig har Bestyrelsen for den almindelige Sagsførerforening i et til Justitsministeriet indgivet Andragende henledet Opmærksomheden paa, at den i Konkurslovens § 37 indeholdte Regel, hvorefter alle villiesbestemte Underpanthavere blive at fyldestgjøre gennem Konkursbehandlingen, i forskellige Retninger har medført Ulemper med Hensyn til Underpanthavere i fast Eiendom.

Medens det nemlig tidligere var Reglen, at Skifteretten strax efter Konkursens Indtræden, i ethvert Fald naar en Panthaver, hvis Fordring var forfalden, fordrøede det, skulde træffe de fornødne Foranstaltninger til Bortsalg af Voets faste Eiendomme, oplyses det i Andragendet, at der efter Konkurslovens Regler nødvendigvis maa hengaa længere Tid, inden der kan foretages noget Skridt, sigtende til Realisation af de faste Eiendomme. I det i Lovens § 52 omhandlede Tilskud, der saa godt som aldrig vil være kortere end 3 Uger, vil der nemlig Intet kunne foretages i saa Henseende, hvortilmod der først vil kunne være Spørgsmaal herom, naar det er bestemt, om der skal bestikkes Kurator i Bøet, hvilket i Almindelighed vil være Tilfældet, naar der foresindes faste Eiendomme. Er Kurator valgt, maa der imidlertid gives ham Tid til at gøre sig bekendt med Forholdene, affatte Auktionskonditioner, forhaandle med Kreditorudvalget, der ofte er vanskeligt at faa samlet, og forelægge Konditionerne i en Skiftesamling. Naar hertil kommer, at der i Reglen ikke skrives til Salg af de faste Eiendomme, forinden Proklamaet er udløbet, vil det ses, at der i heldigste Tilfælde let hengaar 3 à 4 Maaned, inden 1ste Auktion finder Sted. Det bemærkes endvidere i Andragendet, at saaledes som Praxis har udviklet sig, er man selv om saadant ikke kan støttes paa Lovens Bestemmelser, gaaet ud fra, at Kurator og